

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Trg bana Josipa Šokčevića 17
32100 Vinkovci

Poslovni broj: P-30/2026-20

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, po sucu Snježani Kozina kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice Snežane Antolović iz Vinkovaca, Brune Bušića 3, OIB: 03814638643, zastupane po punomoćniku Slavenu Karabanu, odvjetniku iz Vinkovaca, protiv tuženika Addiko bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po Odvjetničkom društvu Čurković i Šanjug d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne, javne i usmene rasprave održane 1. listopada 2026. u nazočnosti punomoćnika tužiteljice Slavena Karabana, odvjetnika iz Vinkovaca, i punomoćnika tuženika u zamjeni Željke Radoš Radičević, odvjetnice iz Osijeka, te potom donijete i objavljene presude na ročištu za objavu 15. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 3. točka 4. Ugovora o kreditu sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnoga prava na nekretnini broj 5140060242-27000048530/2005. 22. srpnja 2005. koji je zaključen između tužiteljice Snežane Antolović iz Vinkovaca, Brune Bušića 3, OIB: 03814638643, i pravnog prednika tužene Addiko Bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 – Slavonske banke d.d., u dijelu u kojem se navodi da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF važećem na dan plaćanja, tijekom trajanja otplate po predmetnom Ugovoru o kreditu broj 5140060242-27000048530, te u navedenom dijelu predmetna odredba nema pravni učinak po ugovorne stranke.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužiteljici Snežani Antolović iz Vinkovaca, Brune Bušića 3, OIB: 03814638643, s naslova povrata preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem povećanja tečaja CHF u odnosu na kn tijekom trajanja razdoblja otplate kredita, izvrši isplatu novčanog iznosa od 14.949,87 EUR (četnaest tisuća devetsto četrdeset devet eura i osamdeset sedam centi) sa zakonskim zateznim kamatama na svaki preplaćeni svakomjesečni iznos počev od uplate do dana povrata, po stopi zakonske zatezne kamata od 15 % godišnje do 31. prosinca 2007., a na dalje po stopi od 14 % godišnje

te počev od 1. srpnja 2011. po stopi zakonske zatezne kamata od 12 % godišnje i u slučaju promijene stope zakonske zatezne kamata u visini eskontne stope HNB-a važeće posljednjeg dana polugodišta koje prethodi tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena, te počev od 1. kolovoza 2015. pa na dalje po kamatnoj stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, te od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, na iznose, kako slijedi:

- na iznos od 2,53 EUR počev od 1. listopada 2005. g. do isplate,
- na iznos od 2,08 EUR počev od 1. studenoga 2005. g. do isplate,
- na iznos od 2,48 EUR počev od 1. prosinca 2005. g. do isplate,
- na iznos od 11,45 EUR počev od 1. studenoga 2008. g. do isplate,
- na iznos od 15,00 EUR počev od 1. siječnja 2009. g. do isplate,
- na iznos od 19,50 EUR počev od 1. veljače 2009. g. do isplate,
- na iznos od 21,99 EUR počev od 1. ožujka 2009. g. do isplate,
- na iznos od 16,21 EUR počev od 1. travnja 2009. g. do isplate,
- na iznos od 15,25 EUR počev od 1. svibnja 2009. g. do isplate,
- na iznos od 10,45 EUR počev od 1. lipnja 2009. g. do isplate,
- na iznos od 2,93 EUR počev od 1. srpnja 2009. g. do isplate,
- na iznos od 5,53 EUR počev od 1. kolovoza 2009. g. do isplate,
- na iznos od 9,60 EUR počev od 1. rujna 2009. g. do isplate,
- na iznos od 6,69 EUR počev od 1. listopada 2009. g. do isplate,
- na iznos od 5,35 EUR počev od 1. studenoga 2009. g. do isplate,
- na iznos od 10,54 EUR počev od 1. prosinca 2009. g. do isplate,
- na iznos od 16,36 EUR počev od 1. siječnja 2010. g. do isplate,
- na iznos od 20,12 EUR počev od 1. veljače 2010. g. do isplate,
- na iznos od 20,40 EUR počev od 1. ožujka 2010. g. do isplate,
- na iznos od 31,76 EUR počev od 1. travnja 2010. g. do isplate,
- na iznos od 28,36 EUR počev od 1. svibnja 2010. g. do isplate,
- na iznos od 33,10 EUR počev od 1. lipnja 2010. g. do isplate,
- na iznos od 62,20 EUR počev od 1. srpnja 2010. g. do isplate,
- na iznos od 50,56 EUR počev od 1. kolovoza 2010. g. do isplate,
- na iznos od 79,21 EUR počev od 1. rujna 2010. g. do isplate,
- na iznos od 66,68 EUR počev od 1. listopada 2010. g. do isplate,
- na iznos od 54,50 EUR počev od 1. studenoga 2010. g. do isplate,
- na iznos od 86,82 EUR počev od 1. prosinca 2010. g. do isplate,
- na iznos od 102,19 EUR počev od 1. siječnja 2011. g. do isplate,
- na iznos od 88,88 EUR počev od 1. veljače 2011. g. do isplate,
- na iznos od 90,63 EUR počev od 1. ožujka 2011. g. do isplate,
- na iznos od 13.960,52 EUR počev od 14. ožujka 2011. g. do isplate,

kao i da tužitelju naknadi parnični trošak u iznosu od 4.991,36 (četiri tisuće devedeset jedan eur i trideset šest centi) sa zakonskim zateznim kamatama na parnični trošak počev od donošenja presude tj. 15. listopada 2026. do isplate po istoj stopi kao prethodno glede glavnice tražbine, sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 3. svibnja 2022. protiv tuženika podnijela tužbu radi utvrđenja ništetnosti i isplate.

2. U tužbi navodi da je kao korisnik kredita sa pravnim prednikom tuženika i to Slavonskom bankom d.d. Osijek kao kreditorom zaključila 22. srpnja 2005. Ugovora o kreditu sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnoga prava na nekretnini broj 5140060242-27000048530/2005. (uz valutnu klauzulu u CHF), kojim je tužiteljici stavljen na raspolaganje kreditni iznos od 104.000,00 CHF u protuvrijednosti kuna po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita na rok otplate od 29 godina.

2.1. Nadalje navodi da je odredbom čl. 3. toč. 4. predmetnim Ugovorom otplata kredita ugovorena u jednakim mjesečnim anuitetima u CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a za CHF važećem na dan plaćanja. Tijekom trajanja otplate tečaj CHF je značajno rastao u odnosu na HRK što je imalo za posljedicu povećanje anuiteta nominalno iskazanog u HRK. Zbog navedenog tužitelj smatra da je navedena odredba o valutnoj klauzuli u CHF odnosno način primjene iste nepoštena, neodrediva, izaziva neravnotežu prava i obveza na štetu potrošača, te kao takva ništetna i nema pravni učinak na obvezno pravni odnos ugovornih stranaka.

2.2. Tužitelj se poziva na presudu suda EU C-186/2016, presudu Visokog trgovačkoga suda u Zagrebu poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. 6. 2018., a koja je potvrđena presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske odlukom Rev-2221/2018, a kojom presudom je utvrđeno da je između ostalih i tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača koristeći u ugovorima o kreditu ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je u ugovore o kreditu unosio odredbe o redovnoj kamatnoj stopi koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom kreditora i njegovim internim aktima, a da prilikom sklapanja ugovora potrošači kao korisnici kredita nisu s tuženicima pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metode izračuna tih parametara, a što je za posljedicu imalo jednostrano povećanje kamatne stope. Istom presudom je pravomoćno presuđeno da su tužene poslovne banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i to čl. 81., 82. i 90. ZZP/03 i čl. 96. i 97. ZPP/07.

2.3 Slijedom navedenog tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom se utvrđuje ništetnost odredbe čl. 3. toč. 4. predmetnog ugovora o kreditu i naloži tuženiku isplatu preplaćenog iznosa temeljem povećanja tečaja CHF u odnosu na KN i to uz pripadajuće zakonske kamate i naknadu prouzročenih troškova.

2.4. Po provedenom financijsko – knjigovodstvenom vještačenju u ovom postupku tužitelj je uskladio svoj tužbeni zahtjev podneskom od 17. svibnja 2026. s nalazom vještaka Tomislava Borkovića, na način da je temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli potraživao isplatu iznosa od 14.949,87 eura s pripadajućim kamatama i naknadom prouzročenih troškova.

3. U odgovoru na tužbu tuženik prije svega ističe da su stranke pored ovog ugovora zaključile i aneks uz navedeni ugovor te smatra spornim pripada li korisnicima kredita koji su izvršili konverziju pravo na obeštećenje. Isto tako ističe prigovor zastare, osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja, protivi se svim dokaznim prijedlozima tužitelja, te stoga osporava osnovanost i visinu tužbe i tužbenog zahtjeva, te ističe kako se u cijelosti protivi izračunu vrijednosti predmeta spora od strane tužitelja, obzirom da smatra da se isto treba odrediti na temelju nalaza i mišljenja neovisnog i nepristranog vještaka kojeg odredi sud, te stoga osporava osnovanost i visinu tužbe i tužbenog zahtjeva.

3.1. Tuženik obrazlaže materijalnopravni prigovor zastare budući je tužba podnesena 3. 5. 2022. Naime, na zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje se opći zastarni rok od 5 godina, što znači da za sva potraživanja s osnova stjecanja bez osnove koja su nastala prije 3. 5. 2017. nastupila je zastara potraživanja.

3.2. Tuženik smatra da tužitelj nema pravni interes da se utvrđuje ništetnost pojedinih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu zaključenog između stranaka. Tuženik ukazuje i predlaže dokaze da su sporne ugovorne odredbe jasne, lako uočljive i razumljive, zbog čega nije dopušteno ocjenjivati njihovu nepoštenost. Dodatno, zakonske odredbe čl. 138.a. Zakona o zaštiti potrošača i čl. 502.c Zakona o parničnom postupku predviđaju da se potrošači mogu pozvati na pravna utvrđenja iz presude za zaštitu kolektivnih interesa i prava u posebnim parnicama za naknadu štete. Međutim, u konkretnom slučaju tužitelj traži isplatu na temelju stjecanja bez osnove, a ne naknadu štete. Nadalje, smatra da tužba uopće ne sadrži koje su konkretne radnje tuženika dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, pa tako ne sadrži niti onaj minimalni činjenični opis predmetnih okolnosti koje su relevantne za ovaj slučaj, slijedom čega se uopće ne može niti napraviti test da li su ugovorne odredbe ništetne ili ne.

3.3. Nadalje, ističe da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu, s obzirom na to da je tužitelj mogao birati između kredita s fiksnom ili s promjenjivom kamatnom stopom, kao što se pregovaralo da li želi uzeti kunski kredit, kredit s valutnom klauzulom u EUR, ili pak valutnom klauzulom u CHF. Tužitelj je donio odluku da je za njega prihvatljivija promjenjiva kamatna stopa te valutna klauzula CHF. Odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli su bile jasne, lako uočljive i razumljive te su sva prava tužitelja kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja ugovora bila poštovana u cijelosti.

3.4. Tuženik osporava osnov i visinu tužbe i tužbenog zahtjeva, predlaže da sud odredi prekid postupku jer se radi o konvertiranom kreditu. Protivi se tijeku zateznih kamata, te predloženom provođenju financijskog vještačenja jer smatra da tužitelj uopće nije naveo u tužbi što potražuje i po kojoj osnovi, niti je konkretno specificirao zadatak za financijsko vještačenje. Imajući u vidu sve navedeno tuženik predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelosti, te da naloži tužitelju da tuženiku nadoknadi troškove ovog parničnog postupka.

4. Obzirom na navode tuženika sud je rješenjem broj P-156/2022-8 od 17. siječnja 2024. odredio prekid postupka u ovoj pravnoj stvari do donošenja odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske glede prava potrošača konvertiranih kredita. Međutim, punomoćnik tužiteljice pismenim podneskom od 20. siječnja 2024. predložio je nastavak postupka ističući da u navedenom postupku tužiteljica s prednikom tužene banke nije sklopila sporazum o konverziji.

5. Sud je rješenjem broj P-156/2022-13 od 28. studenog 2025. pozvao tuženika da dostavi sudu aneks ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita iz CHF valute u EUR valutu, a na koji se poziva u svom odgovoru na tužbu, no tuženik je pismenim podneskom od 11. prosinca 2025. izvijestio sud da je pregledom arhive utvrdio da je konverzija Ugovora o kreditu stornirana te da se postupak dalje nastavi kao po nekonvertiranom ugovoru. Slijedom naprijed izloženog, ovaj sud je po osnovi odredbe članka 215. stavak 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 28/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23., dalje: ZPP) donio rješenje o nastavku postupka broj P-156/2022-16 od 15. prosinca 2025., a koje rješenje je postalo pravomoćnost 2. siječnja 2026.

6. U dokaznom postupku provedeni su dokazi uvidom u zaključen Ugovor o kreditu između tužitelja i tuženika (list 9-18), otplatni plan (list 24-25), provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po vještaku Tomislavu Borković 8. 4. 2026. (list 362-368), proveden je dokaz saslušanja vještaka radi obrazloženje nalaza te saslušanja tužiteljice na ročištu od 1. 9. 2026. (list 388-390), te je proveden dokaz saslušanjem svjedoka Pere Antolovića na ročištu od 1. 10. 2026. (list 400-402).

6.1. Kako je tuženik odustao od saslušanja predloženog svjedoka djelatnika banke i javnog bilježnika na ročištu od 10. 2. 2026., a što je potvrdio i na ročištu od 1. 10. 2026. to sud ovaj dokazni prijedlog nije provodio.

7. Tužiteljica u svom iskazu navodi da je s prednikom tužene banke zaključila ugovor o kreditu 22. 7. 2005. u svrhu kupnje nekretnine odnosno njihove prve kuće. U to vrijeme nije imala otvorenu firmu niti obrt niti je imala udio u trgovačkom društvu već je bila zaposlena kao medicinska sestra dok je suprug bio hrvatski vojnik. Kredit nije koristila kao poreznu olakšicu. Novčana sredstva od kredita bila su isplaćena vlasniku kuće koju su kupovali, a njima na račun nije ništa isplaćeno. Za ovu se banku odlučila jer joj je to bila banka od povjerenja i suprug je imao otvoren tekući račun u ovoj banci. Savjetovali su im ovaj kredit kao najpovoljniji kredit i to su im vjerovali jer su ih smatrali prijateljima obzirom da su u banku oboje često dolazili. U banci su joj pripremili ugovor kao gotov obrazac koji je samo trebalo potpisati i ovjeriti kod javnog bilježnika. Kod javnog bilježnika ih nitko nije posebno upozoravao niti objašnjavao pojedine odredbe ugovora. Nije imala nikakve mogućnosti pregovaranja oko pojedinih odredbi ugovora. Smatrala je istinitim tvrdnje djelatnika banke da je njihova ponuda najpovoljnija i najprihvatljivija za njih i da je CHF najstabilnija valuta. Nitko joj nije posebno pojašnjavao odredbe vezane u kamatnu stopu i valutnu klauzulu. Kada je pitala što to znači rečeno joj je da to znači da iznos rate može varirati kunu dvije gore ili dolje, ali da to neće biti ništa strašno. Rata im je u početku bila prihvatljiva jer je iznosila oko 2.100,00 kn, a već do kraja godine je porasla i dosegla preko 4.000,00 kn, i to više nije bila trećina plaće već cijela jedna plaća. Nije tražila kredit u CHF već povoljan stambeni kredit i ponudili su im ovaj kao najpovoljniji. U početku je bila zadovoljna kreditom, a kada se rata povećala osobno je odlazila u banku raspitivati se što može učiniti, ali joj je rečeno da tu ne može ništa. Nije bilo nikakve šanse niti pregovora oko rješenja ovog problema. Kredit su otplaćivali i suprug i ona svom svojom i pokretnom i nepokretnom imovinom, a i njezini roditelji su im novčano pomagali, sve kako bi ga se riješili i isplatili.

7.1. Svjedok Pero Antolović, suprug tužiteljice i sudužnik u predmetnom ugovoru o kreditu na ročištu od 1. 10. 2026. u cijelosti potvrđuje navode tužiteljice glede uvjeta i okolnosti sklapanja predmetnog ugovora o kreditu.

8. Temeljem provedenog dokaznog postupka, cijeneći brižljivo i savjesno svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi članka 8. Zakon o parničnom postupku sud je utvrdio slijedeće:

8.1. Između stranaka je nesporna činjenica da je tužiteljica kao korisnik kredita s prednikom tuženika kao davateljem kredita zaključila ugovor o kreditu 22. 7. 2005. na iznos od 104.000,00 CHF s rokom otplate od 29 godina u jednakim mjesečnim anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF važećem na dan korištenja kredita.

8.2. Nesporno je među parničnim strankama da je u postupku koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. donesena pravomoćna presuda, a kojom presudom je utvrđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora ista banka kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku banke o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te da je ista presuda u tom dijelu potvrđena i presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014.

8.3. Nesporno je nadalje da je istom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu od 4. srpnja 2013. i to točkom 1. utvrđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima na način da je koristio u istima ništetne i nepoštenne ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja istih ugovora tužena banka kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim bitnim parametrima potrebnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

8.4. Nesporno je da je u pogledu ništetnosti ugovaranja promjenjive kamatne stope i valutne klauzule ista presuda Trgovačkog suda u Zagrebu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., a da je istu presudu potvrdio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u predmetu poslovni broj Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019.

9. Između stranaka je sporno pitanje zastare, pitanje ništetnosti odredbi ugovora u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu, te pitanje neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana.

10. U odnosu na spornu činjenicu tj. pitanje ništetnosti dijela odredbe Ugovora o kreditu sud je primijenio odredbe Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07., dalje: ZZP/07) koji zakon je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

10.1. Prema odredbi članka 96. stavak 1. ZZP/07 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom ako, suprotno

načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

10.2. Nadalje prema stavku 4. istog članka, ako trgovac tvrdi da se u pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav robe i usluge koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje predstavlja glavni ugovor, sve sukladno odredbi članka 98. ZZP/07.

10.3. Odredbom članka 102. stavak 1. i 2. ZZP/07 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništavna time da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako on može opstati bez ništavne odredbe.

11. Analizirajući spornu odredbu članka 3. točka 4. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je tužitelju stavljen na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 104.000,00 CHF i kojem je regulirana otplata kredita u jednakim mjesečnim anuitetima u CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF važećim na dan korištenja kredita, a prema otplatnom planu, proizlazi da se radi o ugovornoj odredbi u odnosu na koju je u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 utvrđeno da predstavlja povredu propisa i zaštite potrošača. Između ostalog utvrđeno je da je tuženik od 1. rujna 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditu na način da nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa je time postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03.). U razdoblju od 1. rujna 2004. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09.) i to članku 96. i članku 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 53/91., 73/91., 111/93., 3/94., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05., 41/08., 63/08., 134/08., dalje: ZOO).

12. Također se posebno napominje da je na tuženiku teret dokazivanja glede činjenice da su stranke pojedinačno pregovarale o spornoj odredbi, a što tuženik tijekom postupka nije dokazao prvenstveno imajući u vidu činjenicu da se radi o tipskom ugovoru. Ovdje sud ima u vidu činjenicu da se radi o tipskom ugovoru gdje su odredbe o valutnoj klauzuli sastavni dio standardnog ugovora o kreditu koji je sačinio tuženik, te korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj tih odredbi i u trenutku sklapanja ugovora o kreditu nije mogao objektivno istu sagledati kao cjelinu zbog čega je takva odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita u odnosu na banku. Stoga proizlazi da je navedena odredba nepošteno ugovorena odredba u smislu članka 81. stavak 1. ZZP/03. slijedom čega je ista i ništavna sukladno člankom 87. stavak 1. ZZP/03. Kod utvrđivanja ništetnosti odredbi

ugovora o kreditu, a koji se odnosi na ugovaranje valutne klauzule, sud je posebno vodio računa da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 41/14., 110/15., dalje: ZZP/14.), u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavak 1. navedenog zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, ali i članka 502.c ZPP-a kojim je propisan učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih prava i interesa, a kojom je određeno da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćen tužbeni zahtjev iz tužbe za kolektivnu zaštitu potrošača, te da je u tom slučaju sud u pojedinačnom postupku vezan za ta utvrđenja. Cijeneći naprijed navedeno, a posebno da je pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, utvrđena ništetnost ugovornih odredbi o načinu promjene kamatne stope i o ugovaranju valutne klauzule, to je primjenjujući odredbe Zakona o parničnom postupku, presudu donesenu u tom sporu sud primijenio na ovaj konkretan slučaj.

13. Kako iz stanja spisa proistječe da tuženik nije s uspjehom osporio navode tužitelja da se o spornim dijelovima ugovorne odredbe iz članka 3. točke 4. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, stoga je nedvojbeno da se radi o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru o kreditu u kojem tužitelj kao korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj navedene odredbe, stoga je po shvaćanju ovoga suda sporna ugovorna odredba zaista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te je zbog toga ova odredba ništetna u smislu članka 87. stavak 1. ZZP/03.

14. Imajući u vidu naprijed citirane zakonske odredbe i iste dovodeći u vezu sa iskazom tužiteljice, sud je zaključio da je tužbeni zahtjev osnovan, a radi utvrđenja visine preplaćenog dijela zbog primjene valutne klauzule provedeno je vještačenje po vještaku Tomislavu Borković dipl. oec. iz Vinkovaca.

14.1. Vještak je u svom nalazu utvrdio da je ukupan iznos više plaćenih anuiteta uzimajući u obzir tečaj na dan dospijeca svakog pojedinačnog anuiteta u odnosu na tečaj u vrijeme isplate po ugovoru o kreditu utvrđen u iznosu od 14.949,87 eura.

14.2. Ukupan iznos manje plaćenih anuiteta uzimajući u obzir tečaj na dan dospijeca svakog pojedinačnog anuiteta u odnosu na tečaj u vrijeme isplate po ugovoru o kreditu utvrđen je u iznosu od – 515,67 eura.

14.3. Razlika anuiteta (više – manje) nastala uslijed promjena tečaja tijekom trajanja otplate po predmetnom ugovoru o kreditu utvrđena je u iznosu od 14.734,20 eura.

15. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Tomislava Borković kao stručan i objektivna, zasnovan na vjerodostojnoj dokumentaciji i sačinjen prema opće prihvaćenoj metodologiji izračuna u identičnim predmetima. Iz nalaza vještaka utvrđeno je da je uslijed promjene tečaja više plaćen iznos od 14.949,87 eura na temelju ništetne ugovorne odredbe o primjeni valutne klauzule, pa kako upravo navedeni iznos tužiteljica i potražuje po konačno uređenom tužbenom zahtjevu iz podneska od 17. 5. 2026., to sud tužbeni zahtjev usvaja u cijelosti.

15.1. Naime, iz nalaza i mišljenja financijsko-knjigovodstvenog vještaka proizlazi da je tijekom trajanja otplate kredita tužitelj zbog ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli platio viši iznos od ukupno 14.949,87 eura, to je sud obvezao tuženika na

isplatu preplaćenog iznosa kako je to odlučeno u izreci ove presude, a što je u skladu s odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-549/2023 od 11. 1. 2024.

15.2. Prema mišljenju suda tuženik je po osnovi odredbe članka 1111. ZOO-a obvezan vratiti tužitelju navedeni novčani iznos i to zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku na svaki pojedinačni mjesečno više plaćeni iznos, s tim da je kamata određena sukladno odredbi članka 29. stavak 1. i 2. ZOO-a.

16. U odnosu na prigovor zastare istaknut od strane tuženika, isti je po zaključku suda neosnovan. Naime, sukladno odredbi članka 361. ZOO-a zastara počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze. Kako je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., to znači da zastara nastupa od 15. lipnja 2023. Obzirom je tužba podnijeta 3. svibnja 2022. to znači da potraživanje tužitelja nije obuhvaćeno zastarom.

17. Imajući u vidu sve naprijed izloženo ovaj sud je donio odluku kao u izreci ove presude.

18. Odluka o naknadi troškova parničnog postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. u svezi sa člankom 155. ZPP-a. Tužiteljici je sukladno označenoj vrijednosti predmeta spora i važećoj Odvjetničkoj tarifi o nagradama i naknadi za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12., 103/14., 118/14., 107/15., 37/22., 126/22., 151/22. i 138/23., dalje: Tarifa) odobren trošak i to: za sastav tužbe u iznosu od 500,00 eura, za sastav tri obrazložena podneska i to od 22. 1. 2024., 18. 5. 2026. i 2. 9. 2026. svaki u iznosu od 500,00 eura, za sastav podneska od 3. 9. 2026. u iznosu od 100,00 eura, za zastupanje na tri ročišta i to od 10. 2. 2026., 1. 9. 2026. i 1. 10. 2026. svako u iznosu od 500,00 eura, te za pristup ročištu za objavu presude u iznosu od 100,00 eura što uz pripadajući PDV u iznosu od 925,00 eura čini ukupan iznos od 4.625,00 eura.

18.1. Tužiteljici je također odobren trošak plaćene naknade za vještačenje u iznosu od 300,00 eura te trošak plaćene sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 66,36 eura, tako da je tužiteljici sveukupno dosuđen parnični trošak u visini od 4.991,36 eura.

U Vinkovcima 15. listopada 2026.

Sudac
Snježana Kozina

SNJEŽANA KOZINA

Elektronički potpisano: 15.10.2026T13:03:59 (UTC:2026-10-15T11:03:59Z)

Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>

Broj zapisa: f6dd53f5-5aff-44fc-a005-43258beba3c4

Općinski sud u Vinkovcima

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana prijema ovjerenog prijepisa presude. Žalba se podnosi ovome sudu pismeno u tri primjerka, a o njoj odlučuje Županijski sud.

DOSTAVITI:

1. Odvjetnik Slaven Karaban, Vinkovci – pun. tužitelja
2. OD Čurković i Šanjug d.o.o., Zagreb – pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-b2fb9**

Kontrolni broj: **0c0cc-bc2ce-5660f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.